

(प्रातः क्लासमा सुनाउनको लागि मातेश्वरीजीको मधुर महावाक्य)

गीत:- यह मेरा छोटा-सा संसार है.....

ओम् शान्ति। नलेजफुल, बेहदका बाबा आत्माहरूसँग कुरा गर्नुहुन्छ। आत्माहरूको जुन मूल अवस्था थियो, त्यो अहिले केही परिवर्तन भइसकेको छ। यस्तो भन्न पनि सकिदैन, आत्मा सधैं एउटै अवस्थामा हुन्छ। आत्मा हुन त अनादि हो तर उसको अवस्था बदलिन्छ, जति-जति समय बित्दै जान्छ त्यति उसको अवस्था पनि बदलिदै जान्छ। वास्तवमा आत्मा अनादि, अविनाशी छ तर आत्माले जस्तो कर्म गर्छ त्यस्तै फल पाउँछ। त्यसैले गर्नेवाला जिम्मेवार आत्मा हो। तब त अहिले बाबा पनि आत्माहरूसँग कुरा गर्नुहुन्छ, यो त सबैको बुद्धिमा छ, आत्माका पिता परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ।

जब पिता भनिन्छ भने अवश्य हामी उहाँका पुत्र ठहरियौं। यस्तो होइन, उहाँ पिता हुनुहुन्छ भने हामी पनि पिता हौं। यदि आत्मा सो परमात्मा भन्यौं भने आत्मालाई पनि परमपिता नै भन्नु पर्ने हुन्छ। तर पिता र पुत्रको सम्बन्धमा पिता नै आउँछ। यदि हामी पनि सबै पिता नै हौं भने फेरि पिता कसले भन्ने त! अवश्य पिता र पुत्र दुई चीज हुन्। पिताको सम्बन्ध पुत्रसँग नै हुन्छ र पुत्रको सम्बन्धमा नै पिताको सम्बन्ध आउँछ। त्यसैले उहाँलाई भनिन्छ नै परमपिता परम आत्मा। अहिले उहाँ बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ, अहिले तिम्रो जो अवस्था छ र पहिला जो अवस्था थियो, त्यसमा फरक छ। अहिले म आएको छु त्यही फरकलाई मेटाउनको लागि। बाबाले ज्ञान दिएर सम्झाउनु हुन्छ, तिम्रो जुन मौलिक अवस्था थियो, अहिले त्यसलाई धारण गर। त्यसलाई कसरी धारण गर्ने त्यसको ज्ञान पनि दिइरहनु भएको छ भने बल पनि दिइरहनु भएको छ। भन्नुहुन्छ- तिमिले मलाई याद गर्यौं भने श्रेष्ठ कर्म गर्ने बल आउँछ, नत्र तिम्रो श्रेष्ठ कर्म हुँदैन। कतिले भन्छन्, हामी चाहन्छौं राम्रो कर्म गरौं तर थाहा छैन फेरि के हुन्छ हाम्रो मन राम्रोतिर लाग्दैन, अर्कोतर्फ लाग्छ किनकि आत्मामा राम्रो कर्म गर्ने बल छैन। हाम्रो स्थिति तैमोप्रधान हुनुको कारण तमोको प्रभाव अहिले अधिक छ, जसले हामीलाई दबाउँछ। त्यसैले बुद्धि त्यसतर्फ छिट्टै जान्छ र राम्रोतिर बुद्धि जानबाट रोकावट आउँछ। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- अब मसँग योग लगाऊ अनि मैले जुन समझ दिन्छु, त्यसै आधारमा आफ्नो पापको जो बोझ छ, बन्धन छ, जो रोकावट बनेर सामुन्ने आउँछ त्यसबाट आफ्नो मार्ग साफ गर्दै जाऊ। फेरि श्रेष्ठ कर्म गर्दै रह्यौं भने तिम्रीमा सतोप्रधानताको त्यो शक्ति आउँदै जान्छ, त्यसै आधारले तिम्री फेरि त्यो स्थिति प्राप्त गर्नेछौं जुन तिम्रो मूल स्थिति थियो।

फेरि जस्तो आत्मा त्यस्तै शरीर पनि मिल्छ र संसार पनि त्यस्तै हुन्छ। यस्तो संसार अहिले परमपिता परमात्माले बनाउँदै हुनुहुन्छ। त्यसैले उहाँलाई भनिन्छ विश्व रचयिता, यस्तो होइन, दुनियाँ कहिल्यै छँदै थिएन जो बसेर बनाउनु हुन्छ तर यसरी अनि यस विधिबाट दुनियाँ बनाउनु हुन्छ। अरु कसैलाई पनि दुनियाँ बनाउनेवाला भनिँदैन, क्राइष्ट आउनु भयो, बुद्ध आउनु भयो। उहाँहरूले आ-आफ्नो नयाँ धर्म स्थापना गर्नुभयो तर दुनियाँलाई बदल्ने र दुनियाँ बनाउने काम उहाँको हो जो विश्व रचयिता, विश्व सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्छ। त्यसैले यो पनि सम्झाउनु पर्छ, उहाँको कर्तव्य सबै आत्माहरू भन्दा बेग्लै छ तर उहाँ पनि आफ्नो कर्तव्य वा कर्म अन्य आत्माहरू जस्तै यस मनुष्य सृष्टिमा नै आएर गर्नुहुन्छ। बाँकी त हरेक आत्माको कर्तव्य आ-आफ्नो चल्छ, यस्तो पनि भनिँदैन यहाँ सबै कर्तव्य परमात्माको नै चल्छ, यहाँ हरेक आत्माको आ-आफ्नो कर्मको खाता चल्छ, जसले गर्छ उसले पाउँछ, त्यसमा फेरि कतिपय राम्रा आत्माहरू पनि छन्, जसरी क्राइष्ट, बुद्ध आउनुभयो, इस्लामी आए, गान्धी आउनु भयो, जो-जो राम्रा-राम्रा आउनु भयो उहाँहरू सबैले आ-आफ्नो पाट खेलेर जानु भयो। त्यसैगरी तिम्री आत्माहरूको पनि धेरै जन्मको पाट छ। एक शरीर छोड्यो अर्को लियो, हरेकको जति पनि जन्मको हिसाब छ, आत्माले त्यो पाट बजाउँछ। आत्मामा सारा रिकर्ड भरिएको छ, जो उसले प्ले गर्छ। यो हो प्ले गर्ने स्थान, त्यसैले यसलाई नाटक पनि भनिन्छ, ड्रामा पनि भनिन्छ। यसमा एक पटक परमात्माको पनि एक्ट हुन्छ, त्यसैले उहाँको एक्टको महिमा सबै भन्दा उच्च छ। तर उच्च केमा छ? उहाँ आएर हाम्रो दुनियाँलाई बदल्नु हुन्छ।

यो हो नै कर्मको खेत, जहाँ हरेक मनुष्य आत्मा आ-आफ्नो पार्ट प्ले गर्छन्। यसमा परमात्माको पनि पार्ट छ तर उहाँ आत्माहरू जस्तै जन्म-मरणमा आउनुहुन्छन्। आत्माहरू जस्तै उहाँको कर्मको खाता उल्टो बन्दैन। उहाँ भन्नुहुन्छ— म त केवल तिमी आत्माहरूलाई मुक्त गर्न आउँछु त्यसैले मलाई मुक्तेश्वर, बन्धनबाट छुटाउनेवाला, गति-सद्गतिदाता भनिन्छ।

आत्मामा मायाको जो बन्धन चढेको छ, त्यसलाई उतारेर पवित्र बनाउनु हुन्छ र भन्नुहुन्छ— मेरो काम हो आत्माहरूलाई सर्व बन्धनबाट छुटाएर वापस लैजानु, सृष्टिका जो अनादि नियम काइदा छन् तिनलाई पनि बुझ्नु छ, अनि यस मनुष्य सृष्टिको वृद्धि कुन प्रकारले हुन्छ, फेरि त्यो समय पनि आउँछ जब यो कम हुन्छ। यस्तो होइन, वृद्धि भएपछि वृद्धि भइ नै रहन्छ, होइन। कम पनि हुन्छ। त्यसैले सृष्टिमा हरेक चीजको नियम छ। आफ्नो शरीरको पनि नियम छ, पहिला बालक, फेरि किशोर, फेरि युवा, फेरि वृद्ध। वृद्ध पनि छिटै हुँदैनन्, वृद्ध हुँदै-हुँदै जीर्ण हुन्छन्। हरेक कुरा बढ्नु र त्यसको अन्त्य हुनु, यो पनि नियम हो। यसैगरी सृष्टिको वंशावलीको पनि नियम छ। एउटा जीवनको पनि अवस्था हुन्छ भने अनेक जन्मको पनि अवस्था हुन्छ, फेरि पीढी वा पुस्ता जो चल्छ त्यसको पनि अवस्था वा चरण हुन्छ, यसैगरी सबै धर्मको पनि चरण हुन्छ। पहिलो जो धर्म छ त्यो सबै भन्दा धेरै शक्तिशाली हुन्छ, पछि बिस्तारै-बिस्तारै जो आउँछन्, उनको तागत कम हुँदै जान्छ। त्यसैले धर्म विभाजन हुनु, धर्म चल्नु, हरेक कुरा नियम अनुसार चल्छ, यी सबै कुरालाई पनि बुझ्नु पर्छ।

यसप्रकार बाबा पनि भन्नुहुन्छ— मेरो पनि यसमा पार्ट छ। म पनि एक आत्मा हुँ, म भगवान कुनै बेग्लै चीज होइन। म पनि आत्मा हुँ तर मेरो काम धेरै ठूलो र उच्च छ। त्यसैले मलाई भगवान भन्छन्। जस्तो तिमी आत्मा छौ म पनि यस्तै छु। जसरी तिमी बच्चा छन्, ती पनि त मनुष्य हुन्, तिमी पनि मनुष्य हौ, त्यसमा कुनै फरक छैन। म पनि आत्मा नै हुँ, आत्मा, आत्मामा कुनै फरक छैन तर कर्तव्यमा धेरै ठूलो अन्तर छ। त्यसैले भनिन्छ मेरो जो कर्तव्य छ त्यो सबै भन्दा बेग्लै छ। म कुनै हृदको एक धर्मको स्थापक होइन, म त दुनियाँको रचयिता हुँ, ती भए धर्मका रचयिता। जसरी ती आत्माहरू आफ्नो काम आफ्नो समयमा गर्छन्, त्यस्तै म पनि आफ्नो समयमा आउँछु। मेरो कर्तव्य विशाल छ, मेरो कर्तव्य महान् छ र सबै भन्दा अनौठो छ। उहाँलाई सर्वशक्तिमान पनि भनिन्छ, सबै भन्दा शक्तिशाली काम हो आत्माहरूलाई मायाको बन्धनबाट छुटाउनु र नयाँ दुनियाँको कलमी लगाउनु। त्यसैले उहाँलाई अंग्रेजीमा भनिन्छ हेभनली गड फादर। जसरी क्राइष्टलाई भनिन्छ क्रिश्चिनिटीका फादर, उहाँलाई हेभनली गड फादर भनिँदैन। स्वर्गको स्थापक परमात्मा हुनुहुन्छ। त्यसैले स्वर्ग विश्व भयो नि, स्वर्ग कुनै एक धर्म होइन। त्यसैले उहाँ विश्वको स्थापक हुनु भयो र त्यस विश्वमा एक धर्म, एक राज्य हुन्छ, तत्त्व आदि सबै परिवर्तन हुन्छन् त्यसैले बाबालाई भनिन्छ हेभनली गड फादर।

दोस्रो कुरा, भगवानलाई सत्य (गड इज ट्रुथ) भनिन्छ तर सत्य के चीज हो, केमा सत्य? यो पनि बुझ्नु पर्ने कुरा छ। कतिपयले सम्झन्छन् जो सत्य बोल्छ त्यही भगवान हो। भगवान कुनै अरु चीज होइन, केवल सत्य बोल्नु पर्छ। तर होइन, भगवान सत्य हुनुहुन्छ यसको अर्थ नै हो भगवानले नै आएर सबै कुराको सत्यता बताउनु भयो, भगवान सत्य अर्थात् भगवानले नै सत्य बताउनु हुन्छ, उहाँमा नै सत्यता छ, तब त उहाँलाई नलेजफुल भनिन्छ। जानका सागर, सुखका सागर, ईश्वरले जान्नु हुन्छ... त्यसैले अवश्य विशेष केही जान्नु पर्ने कुरा त छ नि! त्यसोभए त्यो कुनैचाहिँ जानकारी हो त? यो होइन, कसैले चोरी गर्यो, त्यो ईश्वरले जान्नु हुन्छ। हुन त उहाँ सबै कुरा जान्नु हुन्छ तर उहाँको महिमा जो छ, त्यो यसैमा छ, हाम्रो दुनियाँ जो तल गिरेको छ त्यो माथि कसरी उठ्छ, यस चक्रको कुरालाई उहाँले जान्नु हुन्छ। त्यसैले भनिन्छ ईश्वरलाई थाहा छ। त्यसैले परमात्माको महिमा त्यस रूपमा आउँछ जो मनुष्य भन्दा भिन्दै छ किनकि उहाँको बुझाइ सबै भन्दा बेग्लै छ। मनुष्यले जान्नु हद हो। भनिन्छ पनि, मनुष्य अल्पज्ञ छन् र परमात्माको लागि भनिन्छ उहाँ सर्वज्ञ हुनुहुन्छ, जसलाई अंग्रेजीमा नलेजफुल भनिन्छ अर्थात् सर्वका ज्ञाता अथवा जान्नेवाला हुनुहुन्छ। जो सर्वज्ञ छन् उनैले सत्यलाई जान्न सक्छन्, यथार्थ कुराको ज्ञान जोसँग हुन्छ, अवश्य उनैले सबैलाई दिन्छन्। यदि स्वयं जान्दछ, अरूलाई दिँदैन भने त्यसबाट के फाइदा! जान्न देऊ। तर होइन। जानकारीबाट हामीलाई कुनै लाभ मिलेको छ, तब त हामी उहाँको योग्यताको गायन गर्छौं। उहाँको पछि पर्छन्। कुनै बेला केही भयो भने भन्छन् हे भगवान! अब हजुरले यो गर्नुहोस्! भलाई गर्नुहोस्, दया गर्नुहोस्, मेरो दुःख दूर गर्नुहोस्, त्यसैले त हामी उहाँसँग माग्छौं नि। उहाँसँग केही सम्बन्ध त छ नि। त्यसैले त्यस रूपबाट याद गर्छौं, जसरी उहाँले हामी माथि कुनै उपकार गर्नुभएको छ। यदि

कहिल्यै नगर्नु भएको भए हामी उहाँको लागि किन यति धेरै गथ्यौं। जब कसैले मुश्किलको समयमा मदत गर्यो भने दिलमा आउँछ उसले बडो मुश्किलको समयमा मलाई सहायता गरेको थियो। समयमा मेरो रक्षा गरेको थियो, त्यसैले उसप्रति दिलमा प्रेम रहन्छ। यसरी नै परमात्माप्रति पनि यस्तै प्रेम आउँछ, उहाँले हामीलाई समयमा मदत गर्नु भएको थियो। तर यस्तो पनि होइन, कुनै समय कसैको राम्रो भयो भने यो भगवानले गर्नु भएको हो भनौं.... भगवानले यस्तै गर्नुहुन्छ। तर उहाँको ठूलो कर्तव्य छ, विश्वको लागि कर्तव्य छ, दुनियाँको सम्बन्धको कुरा छ। बाँकी यस्तो होइन, कसैलाई अलिकति पैसा मिल्यो, यो भगवानले गर्नु भएको हो, यो त हामी पनि राम्रो काम गर्छौं, त्यस कर्मको फल मिल्छ। राम्रो नराम्रो कर्मको हिसाब चल्छ, त्यसको पनि हामी पाइरहन्छौं तर परमात्माको आएर जो कर्म सिकाउनु भयो त्यसको जुन फल छ, त्यो बेग्लै छ। अल्पकालको सुख त बुद्धिको आधारमा पनि मिल्छ। तर उहाँले जो ज्ञान दिनु भएको छ त्यसबाट हामी सधैं सुख पाउँछौं। परमात्माको कार्य त बेग्लै भयो नि। त्यसैले भन्नुहुन्छ- म नै आएर कर्मको जुन यथार्थ ज्ञान छ त्यो सिकाउँछु, जसलाई भनिन्छ, कर्मयोग श्रेष्ठ हो। यसमा कर्म, घर-गृहस्थलाई छोड्नु पर्ने कुरा छैन। केवल तिमीले आफ्नो कर्मलाई पवित्र कसरी बनाउन सक्छौं त्यसको ज्ञान म बताउँछु। त्यसैले कर्मलाई पवित्र बनाउनु छ, कर्म छोड्नु छैन। कर्म त अनादि चीज हो। यो कर्मक्षेत्र पनि अनादि हो। मनुष्य रहेसम्म कर्म पनि हुन्छ तर त्यस कर्मलाई तिमी श्रेष्ठ कसरी बनाउन सक्छौं त्यो आएर सिकाउँछु जसबाट तिम्रो कर्मको खाता अकर्म रहन्छ। अकर्मको अर्थ हो कुनै नराम्रो खाता बन्दैन। अच्छा!

यस्ता बापदादा र माँका प्यारा, धेरै असल, खबरदार रहने बच्चाहरूप्रति याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

वरदान:-

सदा उमंग-उत्साहमा रहेर मनमा खुशीको गीत गाउने अविनाशी भाग्यवान्भव

तिमी भाग्यवान् बच्चाहरू अविनाशी विधिले अविनाशी सिद्धिहरू प्राप्त गर्छौं। तिम्रो मनबाट सदा वाह-वाहका खुशीका गीतहरू गुञ्जिरहन्छन्। वाह बाबा! वाह तकदिर! वाह मीठो परिवार! वाह श्रेष्ठ संगमको सुनौलो समय! हरेक कर्म वाह-वाह छ, त्यसैले तिमी अविनाशी भाग्यवान् हो। तिम्रो मनमा कहिल्यै पनि हवाई, आई (किन, मैपन) आउन सक्दैन। हवाईको सट्टा वाह-वाह र आईको सट्टा बाबा-बाबा शब्द नै आउँछ।

स्लोगन:-

जे संकल्प गर्छौं त्यसलाई अविनाशी सरकारको छाप लगायौं भने अटल रहने छौं।